

Neděle 7. po Trojici
Sk5,17-42
3.8.2025

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista.
Láska, milosrdenství a pokoj rozmnožena budiž.

Introit:

Srocuji se králové země, vládcové se spolu umlouvají proti Hospodinu a pomazanému jeho.
Ten, jenž trůní v nebesích, se směje, Panovníkovi jsou k smíchu.

Píseň: 634

Čtení: Da6,1-11

Píseň: 574

Kázání: Sk5,17-42

Po celém Jeruzalému se šíří neuvěřitelné zprávy. Jen stín jakéhosi Petra prý stačí, aby se lidé uzdravili. Petr a jemu podobní se schází v Šalamounově sloupoví. Mluví o jakémsi Kristu. Ani nevím, jaké je jeho pravé jméno, snad Ježíš? Pochází z Nazaretu. Někteří říkají z Betléma. Někdo dokonce říká, že jeho rodiče přišli z Egypta.

Nevím, jestli je živý či mrtvý. Někteří říkají, že byl popraven. Jiní říkají, že sice byl popraven, ale vstal z mrtvých. Taková hloupost. Ještě jsem nikdy neslyšel, aby někdo, kdo je mrtvý a ještě k tomu sešel smrtí na popravišti, vstal.

No, sice se mluví u nějakém Lazarovi a dceři nějakého Jaira. Ty prý také on vzkřísil. Nevím, snad se do toho sloupoví Šalamounova vypravím, abych se o těchto lidech dozvěděl víc.

Tedy povstav nejvyšší kněz a všickni, kteříž byli s ním, (jenž byli saducejské sekty,) naplnění jsou závistí. Jak prosté. Jak lidské! Místo radosti, že se něco vede, že lidé jsou zaujati

Bohem, že konečně chodí do chrámu, že konečně někomu bylo pomoheno, tak místo toho jen místo pro závist. Místo toho, že se uzdravuje, místo toho, aby tento potencional byl využit – závist. Závist, která je hnacím motorem jednání mnoha lidí.

Petr a ostatní apoštolové jsou vsazeni do vězení. Snad se to nějak zastaví, když vůdcové tohoto podivného učení budou ve vězení. Ostatní se rozprchnou. Napadá mě otázka: Co bychom dělali my, kdyby ti, kteří nám zvěstují Krista, byli umlčeni? Bojovali bychom za svobodu slova, jak tomu bylo po staletí, nebo bychom svěřili uši a řekli si: „Ono to nějak dopadne.“ Jde nám vůbec o svobodu slova, o to, aby slovo mělo nějakou váhu, nebo je nám to jedno? Jde nám vůbec o to naslouchat slovům Kristovým, žít podle nich, nebo se vůbec nic nestane, když je neposloucháme?

Vraťme se do našeho příběhu. Slovo o Kristu se nedá zavřít. Slovo o solidaritě, o pomoci, o odpuštění, o světě bez temných vášní jako je závist, nenávisť, sobectví, strach, boj o moc, to vše je to nové Kristovo učení. Žádná Darwinova teorie o tom, že ten nejsilnější druh přežije a pozře ty slabé, neschopné. Žádná teorie o tom, že jenom ti, kteří budou mít v moci všechny suroviny světa, všechny energie, potraviny a zdroje, tak přežijí.

Proti této teorii stojí Kristus, který zve úplně k jiným hodnotám. Zde do světa Božího království, světa, kde platí jiná – dalo by se říci – teorie. Platí teorie solidarizující, odpouštějící, trpící a obětující se lásky. Proti teorii moci jak světské, tak i církevní, stojí víra v moc ukřižovaného.

Zdaliž jsme vám přísně nezakázali, abyste neučili v tom jménu? A aj, naplnili jste Jeruzalém učením svým, a chcete na nás uvést krev člověka toho. Učedníci jsou opět vedeni tam, odkud je vyvedl sám ten, který se nedá spoutat lidskou závistí a zlobou.

Představitelé lidu, církve a světa ani nechtějí vyslovit Ježíšovo pozemské jméno, natož jeho královský titul. Pryč je doba, kdy by učením toho muže z Nazaretu byl naplněn celý svět. Není naplněno ani naše celé město. Nikdo dokonce nic nezakazuje. Jsme v situaci, ve které je světu církev se svým učením nejen nezajímavá, ale úplně ukradená.

Lidé ke křesťanské víře jsou již dávno lhostejní. Dávno neprobíhá uzdravování. Dávno neprobíhají procesy s těmi, o kterých dalo by se říci: za pravdu hoří.

Co s tím? Máme to vzdát a v koutku potají si šeptat o své pravdě? Nebo čím to vlastně je pravda? Komu patří, odkud se vzala? Svět a všichni ti, kteří říkají *„naplnili jste svět učením svým“* se mýlí. Jak dokázat, že víra v jediného Boha není něco překonaného? Jak se nebát, že církev, víra končí na harampádí dějin?

Nechte tyto lidi a propusťte je. Pochází-li tento záměr a toto dílo z lidí, rozpadne se samo; pochází-li z Boha, nebudete moci ty lidi vyhubit - nechcete přece bojovat proti Bohu. Kromě bičování finále příběhu. Možná, že církev bude jiná, než byla za našeho dětství. Možná, že naše církvička zanikne. Možná, že to bude vše jinak. Ale v jedno věřím a toho se držím. Bůh si nedá vzít životy těch, kteří svědčí o jeho lásce. Bůh si nedá vzít ty, kteří napínají své síly, aby prosolili svět. Bůh si nedá vzít teorii stvoření, která nemluví o požírání druhů, ale o stvořitelské lásce ke svému dílu. Bůh si nedá vzít v tomto rozbouřeném světě svobodu. Svobodu svého záměru se světem, který je jeho stvořením.

Pane, dej, ať nejsme zastrašení, kdykoli slyšíme hlomoz klíčů uvězňující ducha pravdy, lásky a naděje. Pane, prosíme, těš nás ve chvílích malomyslnosti.

Amen.

Píseň: 260

Poslání:

Neboť skrze něho jsme vírou získali přístup k této milosti. V ní stojíme a chlubíme se nadějí, že dosáhneme slávy Boží. A nejen to: chlubíme se i utrpením, vždyť víme, že z utrpení roste vytrvalost, z vytrvalosti osvědčenost a z osvědčenosti naděje. A naděje neklame, neboť Boží láska je vylita do našich srdcí skrze Ducha svatého, který nám byl dán.

Požehnání:

Pokoj Boží dávám vám, ne jako svět dává, ale jako dává ten, který přemohl svět.
Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí!
Amen.

Píseň: 689